

Η ΑΡΙΣΤΕΙΑ έχει εχθρούς, αλλά συγχρόνως δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι έχει φίλους

Γράφει
Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος
Αρθρογράφος – Ιστορικός Ερευνητής

Μεγαλώνοντας ο άνθρωπος αποκτά εμπειρίες που τον οδηγούν στο να αφαιρεί από τη ζωή του πρόσωπα και πράγματα, έχοντας το μέτρο της συγκρίσεως, αφαιρεί από το μυαλό του ορισμένες ιδέες, απόψεις, αντιλήψεις οι οποίες σχετίζονται με τους συνανθρώπους του και τις συμπεριφορές της. Αυτά που πρέπει να κρατήσει αναλλοίωτα μέχρι αποδημήσεώς του, είναι οι ηθικές αξίες, η αγάπη προς την Πατρίδα, τη Θρησκεία και την οικογένεια.

Πολλά πράγματα μέσα στη διαδρομή μας στον πανδαμάτορα χρόνο είναι πολύ τοξικά και μολύνουν πολλές φορές το πνεύμα μας και το σώμα μας. Μας αφαιρούν το γέλιο, τη ξενοιασιά, διαταράσσουν τη γαλήνη και την ηρεμία (ατομική, οικογενειακή).

Ενώ προσπαθείς ως ακροβάτης να ισορροπήσεις πάνω σε ένα τεντωμένο σχοινί, κάποιος ή κάποιοι το κουνάνε, προκειμένου να χάσεις την ισορροπία σου και να πέσεις προς ικανοποίησή τους.

Δυστυχώς ο άνθρωπος, περισσότερο κατηγορεί και πληγώνει τους συνανθρώπους του, προκειμένου να ικανοποιήσει τα απύθμενα πάθη του και κυρίως το ΕΓΩ του, παρά να τους επαινεί και να τους συμπαρίσταται. Δεν δέχεται τον άλλον να είναι καλύτερος από αυτόν, δεν δέχεται τη δημιουργικότητά του, δεν δέχεται ότι όλοι δεν είμαστε ίδιοι.

Είναι τσακωμένος με την έννοια, ΑΡΙΣΤΕΙΑ, διότι η μετριότητα τον βολεύει, γιατί δεν ξοδεύει χρόνο και κόπο για να την αποκτήσει, και ως μέτριος βαριέται πολύ να βελτιωθεί. Έτσι φτιάχνει διάφορες περίτεχνες ανοησίες για την ΑΡΙΣΤΕΙΑ που γι' αυτόν είναι ρετσίνα.

Η ΑΡΙΣΤΕΙΑ όμως χρειάζεται σαν στόχος. Ασχέτως αν δεν μπορεί να επιτευχθεί στο 100% γιατί τότε θα είχαμε και στασιμότητα στην εξέλιξη, βοηθά ανθρώπους, συστήματα, κοινωνίες να βελτιωθούν, να λύσουν προβλήματα, να αντιμετωπίσουν επιτυχέστερα τις καταστροφές, να αυξήσουν την ευημερία.

Όλες αυτές οι σκέψεις, μου ήρθαν στο ταλαιπωρημένο μου μυαλό, μετά από μια σειρά γεγονότων και ανθρώπινων συμπεριφορών το τελευταίο διάστημα.

Και όπως μας λέει ο Σοπενχάουερ: «Από τα μικροπράγματα καταλαβαίνουμε καλύτερα τον χαρακτήρα ενός ανθρώπου. Γιατί στα μεγάλα είναι πιο προσεκτικός και κρύβεται».

Πάντα πίστευα και θα πιστεύω τα λόγια του Αρχαίου τραγικού μας Σοφοκλή: «Έχε θάρρος, όταν λες την αλήθεια, δεν θα κάνεις ποτέ λάθος». Όμως κουράστηκα να τη λέω και να τη γράφω, γιατί στον σημερινό κόσμο δεν τους αρέσει η αλήθεια, θέλουν το ψέμα, θέλουν να ακούνε ή να διαβάζουν αυτό που τους ευχαριστεί.

Δυστυχώς ζούμε σε μια εποχή του ψεύδους και της παραπλάνησης και το να λες την αλήθεια θεωρείσαι, ακραίος και επαναστάτης. Οι μάζες πιο εύκολα πιστεύουν ένα μεγάλο ψέμα, παρά ένα μικρό.

Τα ειλικρινή λόγια δεν είναι ωραία, η αλήθεια είναι άσχημη, η αλήθεια δεν είναι όπως η νύχτα, είναι όπως το φως του ήλιου, τυφλώνει.

Μάθαμε να καταπίνουμε με απληστία κάθε ψέμα που μας κολακεύει, αλλά την αλήθεια που μας φαίνεται πικρή την παίρνουμε με μικρές γουλιές.

Έτσι φτάσαμε στο σημείο ότι όποιος μπορεί να προμηθεύσει με ψευδαισθήσεις ένα λαό, γίνεται εύκολα ο κυρίαρχος του.

Τελικώς ο Πλάτων είχε δίκιο και θα έχει στο διηνεκές: «Μια από τις τιμωρίες που δεν καταδέχεσαι να ασχοληθείς με την πολιτική είναι ότι καταλήγεις να σε κυβερνούν οι κατώτεροί σου».

Κατακλείδα: Η ΑΡΙΣΤΕΙΑ έχει εχθρούς αλλά συγχρόνως δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι έχει φίλους.